

SVIATOK

Rudolf Dobiáš

*Oči si umyjem,
učesám vlásy,
aby som hoden bol
maminej lásky.*

*A keď sa oblečiem,
zavolám na ňu.
Pride a podivné
veci sa stanú:*

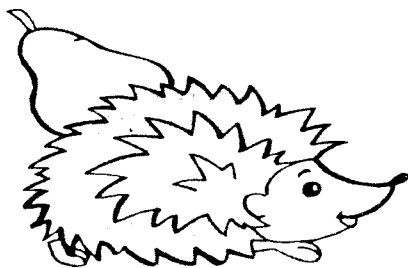
*Celú ju objímam
a bozkám sladúčko,
poviem jej: „Voniaš mi
ako to jablčko.*

*Ja ti dám srdiečko,
len také malé,
čo ako potôčik
žblnkoce stále.*

*Ak som ti málo dal,
tak ma to mrzí.
Prečo máš mamička,
na lícach slzy?“*

V nedeľu 17.mája sa deti z materskej a základnej školy umyli, učesali, krásne oblekli a bežali do kultúrneho domu, kde ich už netrpezlivo očakávali mamičky, babičky aj ostatná rodina. Všetci sa tam stretli, aby si spoločne pozreli kultúrny program svojich ratolestí, ktoré si ho pripravili pri príležitosti dňa matiek. Opona sa otvorila a ocitli sme sa v ríši rozprávok. Mali škôlkári zahráli „žabiatko“ a školáci „Snehulienku“. Deti sa na chvíľu stali hercami a z obecnstva sa ozýval smiech a potlesk. Na záver deti obdarovali svoje mamičky vlastnoručne vyrobeným darčekom a vtedy vypadla aj nejedna slza šťastia.

*Ocko, mamka
prečítajte aj nám!*

Strašná rozprávka

Jevgenij Čarušin

Chlapci Šura a Peťa ostali doma sami. Bývali na letovisku, v malom domčeku celkom pri lese. Ich tatko a mama odišli v ten večer na návštevu k susedom.

Keď sa zotmelo, Šura a Peťa sa sami poúmyšľali, sami povyzliekali a ľahli si do postieľok. Ležia a čúšia.

V izbe je tma.

A v tme niekto lezie a šramotí po stene; azda je to šváb, ale možbyť aj niekto iný!

Šura hovorí zo svojej postele:

„Ja sa vôbec nebojím.“

„Ja sa tiež vôbec nebojím,“ odpovedá Peťa z druhej postele.

„Nebojíme sa zlodejov,“ vraví Šura.

„Ludožrútov sa tiež nebojíme,“ odpovedá Peťa.

„Ani tigrov sa nebojíme,“ vraví Šura.

„Tie sem neprídu,“ odpovedá Peťa.

A Šura práve chcel povedať, že sa nebojí ani krokodílov, keď zrazu začujú ... za dverami v pitvore ktosi tichučko ťapká po dlážke: ťap ... ťap ... šuch ... ťap ... ťap ... ťap ...

Peťa rýchle prebehol na posteľ k Šurovi. Zakryli sa prikrývkou až povyššie hlavy a pritisli sa k sebe. Ležia ticho-tichučko, aby ich nikto nezačul.

„Nedýchaj!“, šepká Šura Peťovi.

„Veď nedýcham.“

Ťap ... ťap ... šuch ... ťap ... šuch ... šuch ...

Počuť aj cez prikrývku, ako ktosi chodí za dverami a ešte k tomu aj fučí ...

No tu už prišiel tatko s mamou, vrátili sa skôr. Otvorili dvere, vošli dnu a zažali svetlo. Peťa a Šura im všetko porozprávali.

Nato mama s tatkom zažali ešte jednu lampu a dali sa prezerat všetky izby, všetky kúty. Nenašli nič. Prišli do pitvora. A zrazu v pitvore čosi prebehlo popri stene do kúta ... Prebehlo a skrútilo sa v kúte do kľbka.

Dívajú sa — veď je to jež! Akiste prišiel z lesa. Chceli ho vziať do rúk, ale ježko sa myká a pichá pichliačmi. Nuž zagúľali ho do čiapky a odniesli do komory.

Dali mu do mištičky mlieka a kúsok mäsa.

A potom všetci zaspali.

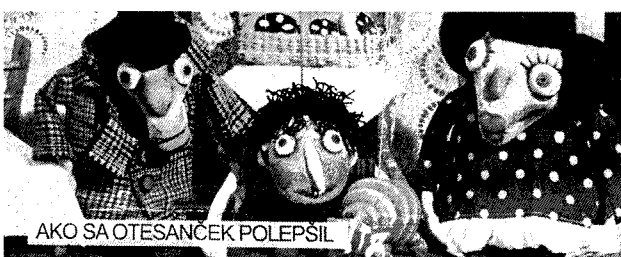
A ježko býval s deťmi na letovisku celé leto.

Aj potom ešte po nociach fučal a ťapkal nohami, ale už sa ho nikto nebál.

Preložila Viera Hegerová

Návšteva bábkového divadla

Na deň 19.5. sme dostali pozvanie do bábkového divadla v Banskej Bystrici na predstavenie „Ako sa Otesanček polepšil.“ Rozprávka bola o tatušovi a mamuše, ktorí veľmi túžili po dieťatku. Tak sa tatušo vybral do sveta hľadať dieťatko. V lese našiel pník a ten sa mu veľmi zapáčil. Vzal ho so sebou domov a uložil do postieľky. Ale beda prebada, pník sa stal veľkým žrútom a zjedol aj tatuša a mamušu.

Deťom sa však takýto koniec rozprávky nepáčil, tak spoločne premenili pníkove zlé srdiečko na dobré a láskavé. A vtedy sa stal zázrak. Pník sa premenil na chlapčeka a už boli šťastná rodina. Aj rozprávka už mala šťastný koniec a zazvonil zvonec.